

SUZANNE COLLINS

SUOMENTANUT HELENE BÜTZOW

NÄLKÄPELI

WSOY

NÄLKÄPELI-sarjassa ilmestynyt

Nälkäpeli

Nälkäpeli: Vihan liekit

Nälkäpeli: Matkijanärhi

Nälkäpeli: Balladi laululinnuista ja käärmeistä

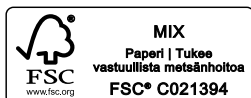
Nälkäpeli: Elonkorjuun sarastus

SUZANNE COLLINS

NÄLKÄPELI

SUOMENTANUT
HELENE BÜTZOW

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

The Hunger Games

Copyright © 2008 by Suzanne Collins

All rights reserved

Suomenkielinen laitos © suomentajat ja WSOY 2026

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Suomennoksen ensimmäinen laitos ilmestynyt 2008

Laulun s. 211–212 suomentanut Liisa Ryömä

Cover by Freya Betts © Scholastic, 2025

reproduced by permission of Scholastic Limited

ISBN 978-951-0-52891-4

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

James Proimosille

ENSIMMÄINEN OSA

TRIBUUTIT

Herätessäni sängyn toinen puoli tuntuu viileältä. Etsin kädelläni Primin lämpöä mutta tunnen vain patjan karheen kanvastipäällisen. Prim on tietysti nähnyt pahaa unta ja mennyt äidin viereen. Niin siinä on varmasti käynyt. Tänäänhän on elonkorjuupäivä.

Nousen toisen kyynärpään varaan. Huoneessa on sen verran valoa että näen heidät. Pikkusiskoni Prim on käpertynyt kyljelleen äidin viereen, ja heidän poskensa ovat vastakkain. Äiti näyttää nukkuessaan nuoremmalta, toki riutuneelta mutta ei niin kulu-neelta kuin yleensä. Primin kasvot ovat raikkaat kuin sadepisara ja kauniit kuin kevätesikko. Äitikin oli aikanaan kaunis. Niin ainakin sanotaan.

Primin polvien päällä istuu vahdissa maailman rumin kissa. Lätänenäinen korvapuoli, jolla on mädän kurpitsan väriset silmät. Prim on pannut sen nimeksi Buttercup eli leinikki, sillä Primin mielestä sen likaisen keltainen turkki on leinikin värinen. Kissa inhoaa minua. Tai ei ainakaan luota minuun. Minusta tuntuu, että se muistaa vieläkin, kuinka yritin hukuttaa sen ämpäriin kun Prim toi sen kotiin, vaikka siitä on jo vuosia. Kissa oli pelkkä pennun räpäle, jonka maha oli matojen turvottama ja turkki kihisi kirppuja. Mutta minun oli pakko antaa kissan jäädä, sillä Prim itki ja aneli sydäntäsärkevästi. Kissa osoittautui ihan kelvolliseksi. Äiti hävitti siitä syöpäläiset, ja se on synnynnäinen hiirenmetsästäjä. Saa välillä kiinni rotankin. Kun puhdistan saalista, annan joskus sisälmykset Buttercupille. Se ei enää sähise minulle.

Sähinä loppuu sisälmyksiä vastaan. Sen lähemmäksi kiintymystä me kaksi emme pääse.

Heilautan jalat sängystä ja sujahdan metsästyssaappaisiin. Pehmeä nahka on mukautunut jalkojeni muotoon. Vedän päälle housut ja paidan, sullon pitkän tumman lettini lakin sisään ja otan metsästyslaukkuni. Pöydällä on pieni kaunis vuohenjuusto, joka on kääritty basilikan lehtiin ja jonka suojaksi on pantu puukulho, jotta nälkäiset rotat ja kissat eivät pääsisi siihen käsiksi. Juusto on Primin lahja minulle elonkorjuupäivänä. Panen sen varovaisesti taskuun ja pujahdan ulos.

Tätä osaa Vyöhykkeestä 12 sanotaan Saumaksi, ja tähän aikaan täällä yleensä vilisee hiilikaivoksen työläisiä jotka ovat menossa aamuvuoroon. Michiä ja naisia, joilla on kyyryt hartiat ja turvonneet nivelet, ja joista moni ei enää edes yritä pestä hiilipölyä lohkeileista kynsistä eikä kasvojen juonteista. Mutta tänään hiilimurskakaduilla ei ole ketään, ja matalien harmaiden talojen ikkunaluukut ovat kiinni. Elonkorjuu on vasta kahdelta. Nyt saa nukkua pitkään. Jos pystyy.

Meidän talomme on ihan lähellä Sauman reunaa. Kedoksi kutsuttu epämääräinen niitty on vain muutaman portin päässä meiltä. Ketoa tai oikeastaan koko Vyöhykettä 12 rajaa korkea teräsverkkoaita jonka päällä on piikkilankaspiraali. Teoriassa aidassa on sähkövirta vuorokaudet läpeensä, jotta katuja ennen uhanneet pedot – villikoirien laumat, yksinäiset puumat ja karhut – pysyisivät poissa. Yleensä aitaan voi koskea aivan huoletta, sillä hyvällä onnella saamme sähköä pari kolme tuntia iltaisin. Siitä huolimatta on pysähdytävä hetkeksi kuulostelemaan, humiseeko aidassa sähkövirta. Nyt se on mykkä kuin kivi. Laskeudun pensasryteikön suojassa mahalleni ja ryömin puolimetrisen löysän aidanpätkän ali. Verkko on ollut löysällä jo vuosia. Aidassa on muitakin heikkoja kohtia, mutta tämä on niin lähellä kotia että kuljen metsään melkein aina tätä kautta.

Metsässä otan onton puun sisältä jousen ja nuolikotelon. Olipa aidassa sähköä tai ei, se on pitänyt lihansyöjät poissa Vyöhykkeeltä 12. Metsässä ne liikkuvat mielin määrin, ja niiden lisäksi siellä on myrkkykäärmeitä ja vesikauhuisia elukoita, mutta ei kunnollisia polkuja. Metsässä on myös ruokaa sille joka osaa etsiä. Isä osasi ja opetti minuakin ennen kuin lensi kaivosräjähdyksessä taivaan tuuliin. Hänestä ei jäänyt mitään haudattavaa. Olin silloin yhdentoista. Siitä on nyt viisi vuotta, mutta herään joskus vieläkin siihen, että huudan isälle ja käsken häntä juoksemaan pakoon.

Metsään meneminen on laitonta, ja salametsästyksestä saa mitä ankarimman rangaistuksen: silti monet ihmiset ottaisivat riskin, jos heillä olisi ase. Useimmat eivät uskaltaudu metsään pelkän veitsen turvin. Minun jousipyssyyni on harvinaisuus, isä teki sen itse. Olen käärintynyt isän tekemät jouset huolellisesti vedenpitäviin suojuksiin ja pidän niitä metsässä piilossa. Isä olisi ansainnut hyvät rahat myymällä jousipyssyjä, mutta jos viranomaiset olisivat saaneet hänet kiinni, hänet olisi teloitettu julkisesti kapinan lietsomisesta. Salametsästyksestäkin voi saada kuolemantuomion, mutta useimmat rauhanvartijat eivät ole huomaavinaanakaan meitä harvoja metsästäjiä, sillä he haluavat tuoretta lihaa yhtä hartaasti kuin kaikki muutkin. Itse asiasa rauhanvartijat kuuluvat meidän parhaisiin asiakkaisiimme. Aseiden kuljettamista Saumaan ei kuitenkaan ikinä sallittaisi.

Syksyllä jokunen urhea sielu livahtaa metsään keräämään omenoita. Mutta hekin pysyvät aina kedon tuntumassa. Aina niin lähellä että voivat tarpeen vaatiessa juosta turvaan Vyöhykkeelle. »Vyöhyke 12. Paikka jossa voi turvallisesti kuolla nälkään», minä mutisen. Sitten vilkaisen nopeasti olkani yli. Kuulijoita pelkää täälläkin, missä ei ole mitään eikä ketään.

Kun olin nuorempi, äiti sai pelätä henkensä edestä, sillä möläytelin kaikenlaista Vyöhykkeestä 12 ja ihmisistä jotka päättävät elämästämme kaukana kotimaamme Panemin pääkaupungissa Capi-

tolissa. Lopulta käsitin, että se aiheutti meille vain uusia vaikeuksia. Opin siis pitämään kieleni kurissa ja muuttamaan ilmeeni välinpitämättömäksi naamioksi, niin ettei kukaan voi lukea ajatuksiani. Hoidan koulun kiltisti. Rupattelen harmittomasti kansantorilla. En puhu juuri muusta kuin liikeasioista Hässäkässä, mustassa pörssissä joka on tärkein tulolähteeni. Kotona en ole yhtä lauhkea mutta vältän sielläkin vaikeita puheenaiheita. Esimerkiksi elonkorjuuta ja elintarvikepulaa ja Nälkäpeliä. Prim voisi toistaa puheeni jossakin, ja miten meidän sitten kävisi?

Metsässä odottaa ainoa ihminen jonka seurassa voin olla oma itseni. Gale. Kasvolihakset rentoutuvat ja askeleni tihenevät, kun kapuan rinnettä meidän paikkaamme, kallionkielekkeelle josta avautuu näkymä laaksoon. Kukaan ei näe meitä tiheiden marjapensaiden takaa. Galen tapaaminen saa minut hymyilemään. Gale sanoo, etten hymyile missään muualla kuin metsässä.

»Hei Catnip», Gale sanoo. Nimeni on oikeasti Katniss, mutta kun sanoin sen Galelle ensimmäisen kerran, puhuin niin hiljaa ettei hän kuullut. Gale luuli että sanoin Catnip, kissanminttu. Ja kun hullu ilveskissa alkoi seurata minua ympäri metsää ruoan toivossa, Gale alkoi sanoa minua Catnipiksi. Lopulta minun oli pakko tappaa ilves, koska se pelotti riistan pois. Olin melkein surullinen, sillä se ei oikeastaan ollut hullumpi kaveri. Mutta sain turkista hyvän hinnan.

»Hei, katso mitä ammuin.» Gale nauraa ja nostaa ylös leivän jossa törröttää nuoli. Se on oikea leipomom leipä eikä litteä tiivis limppu, jollaisia leivomme itse vilja-annoksista. Otan leivän käteen, vedän nuolen pois ja painan nenäni kuoren reikään. Hengitän leivän tuoksua, ja sylki herahtaa suuhun. Näin hieno leipä on tarkoitettu erikoistilaisuuksiin.

»Mm, se on vielä lämmin», minä sanon. Galen on täytynyt käydä leipomossa aamunkoitteessa. »Mitä maksoi?»

»Yhden oravan. Äijä taisi olla aamulla herkällä tuulella», Gale sanoi. »Hän jopa toivotti minulle onnea.»

»Niin, kaikki ovat tänään vähän kiltimpiä kuin yleensä», minä vastaan enkä vaivaudu pyörittelemään silmiäni. »Prim oli jättänyt meille juuston.» Otan sen esiin.

Galen ilme kirkastuu, kun hän näkee herkun. »Kiitos, Prim. Täs-tähän tulee oikea juhla.» Gale alkaa yhtäkkiä puhua Capitolin nuotilla ja matkii Effie Trinketiä, maanisen pirteää naista joka juontaa elonkorjuun Vyöhykkeellä 12. »Olin aivan unohtaa! Hauskaa Nälkä-peliä!» Gale poimii pensaasta kourallisen karhunvatukoita. »Olkoon onni —» Gale heittää marjan laajassa kaaressa minua kohti.

Nappaan karhunvatukan suuhun ja puraisen ohuen kuoren rikki. Makea kirpeys leviää kielelle. »— AINA teille myötäinen!» minä päätän yhtä vauhdikkaasti. Meidän on pakko vitsailla elonkorjuusta, sillä muuten pelko vie järjen. Ja sitä paitsi Capitolin nuotti on niin teennäinen, että melkein kaikki kuulostaa sillä puhuttuna hassulta.

Katson vierestä, kun Gale ottaa veitsen ja leikkaa leivän. Hän voisi olla veljeni. Suora musta tukka, oliivinvärisen iho, jopa samantaiset harmaat silmät. Mutta me emme ole sukua, tai emme ainaakaan lähisukulaisia. Useimmat kaivostyöläisperheet muistuttavat toisiaan.

Juuri siksi äiti ja Prim vaaleatukkaisina ja sinisilmäisinä näyttävät eksyneen väärään paikkaan. Ja väärässä paikassa he ovatkin. Äidin vanhemmilla oli apteekki Vyöhykkeen 12 paremmalla alueella. Meitä hoitavat nykyään apteekkarit, sillä juuri kenelläkään ei ole varaa lääkäriin. Isovanhemmat kuuluivat pieneen kauppiasluokkaan, joka palvelee viranomaisia, rauhanvartijoita ja niitä Sauman asiakkaita, jotka ovat raapineet jostakin rahaa lääkkeisiin. Isä tutustui äitiin käydessään myymässä apteekkiin lääkeyrttejä, joita keräsi joskus metsästysretkillä. Äidin täytyi rakastaa isää kovasti lähteäkseen kodistaan Saumaan. Yritän ajatella sitä aina kun näen äidissä vain naisen,

joka katsoi toimeettomana, ilmeettömänä ja luoksepääsemättömänä sivusta, kuinka hänen lapsensa muuttuivat luuksi ja nahaksi. Yritän antaa anteeksi isän takia. Mutta rehellisesti sanottuna en ole anteeksiantavaa tyyppiä.

Gale levittää leipäviipaleille pehmeää vuohenjuustoa ja asettelee tarkasti basilikanlehtiä päälle, ja minä noukin marjat pensaista. Istuudumme kivenkoloon. Kukaan ei voi nähdä meitä, mutta meillä on esteetön näköala laaksoon, joka kuhisee kesän elämää: kasveja kerättäväksi, juuria kaivettavaksi, kaloja jotka hohtelevat auringossa. On upea päivä, taivas on sininen ja tuuli leppeä. Ruoka on ihanaa, juusto imeytyy lämpimään leipään ja marjat pokshtelevat suussa. Kaikki olisi täydellistä, jos nyt olisi oikeasti vapaata ja saisin viettää koko päivän Galen kanssa vuorilla metsästämissä illallista. Mutta sen sijaan meidän täytyy seistä kello kahdelta aukiolla odottamassa, että nimet kuulutetaan.

»Me pystyisimme siihen», Gale sanoo hiljaa.

»Mihin?» minä kysyn.

»Häipymään Vyöhykkeeltä. Karkaamaan. Elämään metsässä. Sinä ja minä pystyisimme siihen», Gale sanoo.

En osaa sanoa mitään. Ajatus on niin mieletön.

»Jos ei olisi lapsia», Gale jatkaa.

Ne eivät tietenkään ole meidän lapsiamme. Vaikka voisivat yhtä hyvin ollakin. Galen kaksi pikkuveljeä ja sisko. Prim. Äidit voi laskea joukkoon, sillä miten he selviäisivät ilman meitä? Miten he ruokkisivat suut, jotka pyytävät koko ajan lisää? Gale ja minä käymme metsällä joka päivä, mutta silti on iltoja jolloin saalis täytyy vaihtaa rasvaan tai kengännauhoihin tai villaan. Silti on iltoja jolloin mennään maha kuristen nukkumaan.

»Minä en halua ikinä lapsia», minä sanon.

»Minä voisin haluta. Jos en asuisi täällä.»

»Mutta satut asumaan», sanon siihen äkäisesti.

»Anna olla», Gale kivahtaa.

Keskustelussa ei ole järkeä. Vai muka häipyä. Miten minä voisin jättää Primin, ainoan ihmisen maailmassa jota varmasti rakastan? Ja Gale rakastaa perhettään yli kaiken. Emme voi lähteä täältä mihinkään, joten siitä ei kannata edes puhua. Ja vaikka lähtisimmekin... Vaikka lähtisimmekin... Mistä tuo puhe lapsista oikein alkoi? Galen ja minun välillä ei ole koskaan ollut romantiikan häivääkään. Kun tutustuimme, minä olin ruipelo kaksitoistavuotias, mutta Gale näytti jo mieheltä vaikka oli minua vain kaksi vuotta vanhempi. Ystävystyimme vasta pitkän ajan kuluessa, kun lakkasimme tinkimästä joka kaupasta ja aloimme auttaa toisiamme.

Sitä paitsi jos Gale haluaa lapsia, hän löytää helposti vaimon. Hän on hyvännäköinen, tarpeeksi vahva selvitäkseen kaivostyöstä ja hän osaa metsästä. Kun Gale on koulussa, tyttöjen supatuksesta kuulee, että hän on tavoiteltu. Se tekee minut mustasukkaiseksi, mutta ei siitä syystä kuin kuvitellaan. Hyviä metsästyskavereita on vaikea löytää.

»Mitä haluat tehdä?» minä kysyn. Vaihtoehdot ovat metsästäminen, kalastaminen ja keräily.

»Mennään järvelle kalaan. Voimme jättää onget veteen ja mennä metsään keräämään. Hommataan illaksi jotakin hyvää», Gale sanoo.

Illaksi. Kaikkien on määrä juhlia elonkorjuun jälkeen. Ja monet juhlivatkin siitä ilosta, että heidän lapsensa ovat taas vuoden turvassa. Mutta ainakin kahdessa perheessä pannaan ikkunaluukut kiinni, lukitaan ovet ja yritetään keksiä, miten edessä olevasta selvitään.

Meillä käy tuuri. Pedot eivät kiinnostu meistä päivällä, kun helppompaa ja maukkaampaa saalista on yllin kyllin. Ennen keskipäivää meillä on kymmenkunta kalaa, pussillinen yrttejä ja, mikä parasta, muutama litra mansikoita. Löysin mansikkapaikan muutamia vuosia sitten, mutta Gale keksi, että sen voisi suojata elukoilta verkoilla.

Käymme kotimatalla Hässäkässä, mustassa pörssissä joka toimii entisessä hiilivarastossa. Kun hiiltä alettiin kuljettaa tehokkaammin suoraan kaivoksilta juniin, Hässäkkä valtasi vähitellen entisen varaston. Useimmat kaupat ovat tähän aikaan elonkorjuupäivästä jo kiinni, mutta mustassa pörssissä on vilkasta, ja saamme helposti vaihdetuksi kuusi kalaa hyvään leipään ja kaksi kalaa suolaan. Rasva-Sae, luiseva vanha nainen joka myy kuumaa keittoa isosta kattilasta, ottaa puolet yrteistä ja antaa vastineeksi pari kimpaletta parafiniä. Voisimme tehdä muualla paremmat kaupat, mutta yritämme pysyä väleissä Rasva-Saen kanssa. Hän on nimittäin ainoa, joka ostaa aina villikoiria. Emme metsästä villikoiria tarkoituksellisesti, mutta jos ne käyvät kimppuun, listimme niistä yhden tai kaksi, ja sitä paitsi liha on aina lihaa. »Keitossa se menee naudasta», Rasva-Sae sanoo ja iskee silmää. Saumassa kukaan ei nyrpistä nenäänsä hyvälle villikoiranpotkalle, mutta Hässäkässä asioivilla rauhanvartijoilla on varaa nirsoilla enemmän.

Kun olemme saaneet kauppahommamme hoidetuiksi, menemme pormestarin takaovelle kauppaamaan mansikoita, sillä pormestari pitää mansikoista ja hänellä on varaa maksaa niistä. Oven avaa pormestarin tytär, Madge. Hän on koulussa samalla luokalla kuin minä. Voisi luulla, että pormestarin tyttärenä hän on leuhka, mutta hän on ihan reilu tyyppi. Hän vain pysyttelee omissa oloissaan. Niin kuin minäkin. Meillä kummallakaan ei ole koulussa mitään vakiintunutta kaveripiiriä, ja näytämme päätyvän usein yksiin. Syömme yhdessä, istumme tilaisuuksissa vierekkäin ja olemme parina urheilussa. Olemme etupäässä hiljaa, ja se sopii molemmille.

Tänään Madgella on nukkavierun koulupuvun sijasta kallis valkoinen mekko, ja hiukset on sidottu ylös vaaleanpunaisella nauhalla. Elonkorjuuvaatteet.

»Kiva mekko», Gale sanoo.

Madge mulkaisee häntä ja yrittää päätellä, onko Gale kohtelias

vai pilkallinen. Mekko on todella sievä, mutta Madge ei ikinä käyttäisi sitä tavallisissa oloissa. Hän puristaa huulensa yhteen ja hymyilee sitten. »No, parasta laittautua kunnolla siltä varalta, että joutuu lähtemään Capitoliin, eikö?»

On Galen vuoro joutua hämilleen. Onko Madge tosissaan? Vai vitsaileeko hän? Veikkaan jälkimmäistä.

»Et sinä Capitoliin lähde», Gale sanoo koleasti, ja hänen katseen-
sa nauliutuu Madgen mekkoa koristavaan pyöreään kultaneulaan.
»Montako osanottolappua sinulla on? Viisikö? Minulla oli jo kaksi-
toistavuotiaana kuusi.»

»Ei se ole Madgen vika», minä sanon.

»Ei se ole kenenkään vika. Mutta niin se vain on», Gale sanoo.

Madgen ilme on muuttunut sulkeutuneeksi. Hän panee marja-
rahat kouraani. »Onnea vain, Katniss.»

»Samoin», minä vastaan ja ovi pannaan kiinni.

Kävelemme mitään puhumatta kohti Saumaa. Minusta ei ole mukavaa, että Gale tölväisi Madgea, mutta Gale on tietysti oikeas-
sa. Elonkorjuujärjestelmä on epäreilu, ja köyhät joutuvat kärsimään
siitä eniten. Elonkorjuuseen joutuu osallistumaan siitä lähtien kun
täyttää kaksitoista. Sinä vuonna kullakin on pelissä yksi osanotto-
lappu. Kolmetoistavuotiaiden nimi on mukana kahdesti. Sama jat-
kuu kunnes ihminen täyttää kahdeksantoista – se on viimeinen osal-
listumisvuosi, ja silloin on seitsemän mahdollisuutta tulla valituksi.
Se koskee kaikkia kansalaisia Panemin maan kaikilla kahdellatoista
vyöhykkeellä.

Varsinainen ansa onkin seuraava: Jos ihminen on köyhä ja nälis-
sään, niin kuin esimerkiksi me, Nälkäpeliin voi ilmoittautua useam-
malla osuudella ja vastineeksi saa tesseroita. Jokaisella tesseralla saa
yhden ihmisen niukan vilja- ja öljyannoksen yhdeksi vuodeksi. Tes-
seran voi hankkia jokaiselle perheenjäsenelle. Niinpä minä olin kak-
sitoistavuotiaana mukana neljällä osuudella. Yksi osuus tuli auto-

maattisesti, ja kolme osuutta tuli siitä että olin hankkinut vilja- ja öljytesseran itselleni, Primille ja äidille. Olen joutunut tekemään sen joka vuosi. Ja osuuksien määrä kasvaa. Nyt, kuusitoistavuotiaana, minulla on elonkorjuussa kaksikymmentä osanottolippua. Gale on kahdeksantoistavuotias ja koska hän on jo seitsemän vuoden ajan yrittänyt elättää viisihenkistä perhettä, hänellä on pelissä neljäkymmentäkaksi lippua.

On siis ymmärrettävää, että Gale saattaa ärtyä Madgen tapaiseen ihmiseen, jonka ei ole tarvinnut ottaa riskiä ja hankkia tesseroita. Meihin Sauman asukkaisiin verrattuna Madgella on hyvin pieni mahdollisuus tulla valituksi. Valinnan osuminen häneen ei ole mahdollonta mutta epätodennäköistä. Säännöt on laadittu Capitolissa eikä vyöhykkeillä, eikä Madgen perheellä ole osaa eikä arpaakaan asiaan, mutta on vaikea olla katkeroitumatta niille joiden ei ole pakko hankkia tesseroita.

Gale tietää itsekin, ettei hänen pitäisi kohdistaa kiukkuaan Madgeen. Olen kuunnellut joskus kaukana metsässä, kuinka Gale raivoaa siitä, että tesserat ovat vain keino levittää lisää kurjuutta Vyöhykkeellemme. Ne ovat keino kylvää vihaa Sauman nälkiintyneiden työläisten ja paremmin toimeentulevan väestön välille, niin etteivät he ikinä luota toisiinsa. »Capitol hyötyy siitä, että meidät jaetaan kahteen leiriin», Gale saattaisi sanoa nyt, jos paikalla ei olisi muita kuulijoita kuin minä. Jos ei olisi elonkorjuupäivä. Jos tyttö, jolla on kultainen rintakoru eikä yhtään tesseraa, ei olisi sattunut päästämään suustaan sinänsä harmitonta huomautusta.

Vilkaisen kävellessämme Galea, kivettyneen ilmeen alla kihisee viha. Hänen vimmansa on minusta hyödytöntä, vaikka en sanokaan sitä ääneen. Kyse ei ole siitä että olisin toista mieltä. En minä ole. Mutta mitä järkeä on paasata Capitolista keskellä metsää? Se ei muuta mitään. Se ei muuta asioita oikeudenmukaisiksi. Se ei tee meitä kylläisiksi. Tosiasiassa se vain pelästyttää riistan. Mutta minä annan

Galen huutaa. Ja hänen on parempi tehdä se metsässä kuin Vyöhykkeellä.

Gale ja minä jaamme saaliin, ja kumpikin saa kaksi kalaa, pari hyvää leipää, yrttejä, osan mansikoista, suolaa, parafiniä ja vähän rahaa.

»Nähdään aukiolla», minä sanon.

»Pane jotakin närttiä päälle», Gale vastaa ilmeettömästi.

Kun pääsen kotiin, äiti ja siskoni ovat jo lähtövalmiina. Äidillä on sievä puku, joka on peräisin apteekkiajoilta. Primillä on minun ensimmäinen elonkorjuuasuni, hame ja röyhelöpusero. Asu on Primille vähän liian iso, mutta äiti on kiristänyt sitä neuloilla. Pusero pyrkii silti nousemaan selästä ylös.

Minulle on laitettu lämmin kylpy. Hankaan metsässä tulleen lian ja hien pois ja pesen tukkanikin. Yllätyksekseni äiti on ottanut minua varten esiin yhden sievistä puvuistaan. Se on pehmeää sinistä kangasta ja siihen kuuluvat väriin sopivat kengät.

»Oletko nyt ihan varma?» minä kysyn. Yritän pärjätä ilman äidin apua. Olin jossakin vaiheessa niin vihainen, etten antanut äidin tehdä hyväkseni mitään. Ja tämä on aivan erityinen juttu. Äidin entisen elämän vaatteet ovat hänelle hyvin tärkeitä.

»Tietysti olen. Kammataan tukkasi ylös», äiti sanoo. Annan äidin kuivata tukkani pyyhkeellä, ja sitten hän palmikoi sen eräänlaiseksi nutturaksi pääläelle. Katson seinustalla olevaan lohkeilleeseen peiliin enkä ole tuntea itseäni.

»Olet kaunis», Prim sanoo hiljaa.

»En tippaakaan itseni näköinen», minä vastaan. Halaan Primää, sillä tiedän että seuraavat tunnit ovat hänelle hirveitä. Hänen ensimmäinen elonkorjuunsa. Prim on niin turvassa kuin ihminen voi olla, sillä hänellä on vain yksi lippu. En suostuisi ikinä siihen, että Prim hankkisi tesseroita. Mutta hän onkin peloissaan minun takiani. Pelkää että pahin mahdollinen tapahtuu.

VOITTO TAKAA
JULKISUUDEN.
HÄVIÖ MERKITSEE
KUOLEMAA.

NÄLKÄPELI aloittaa kaikkien aikojen dystopiasarjan, jossa nuoret pakotetaan tappamaan toisensa julmassa pelissä. 16-vuotiaan Katniss Everdeenin kyvyt joutuvat koetukselle, kun hän ilmoittautuu vapaaehtoiseksi peliin pelastaakseen pikkusiskonsa.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-52891-4

Cover by Freya Betts © Scholastic, 2025
reproduced by permission of Scholastic Limited